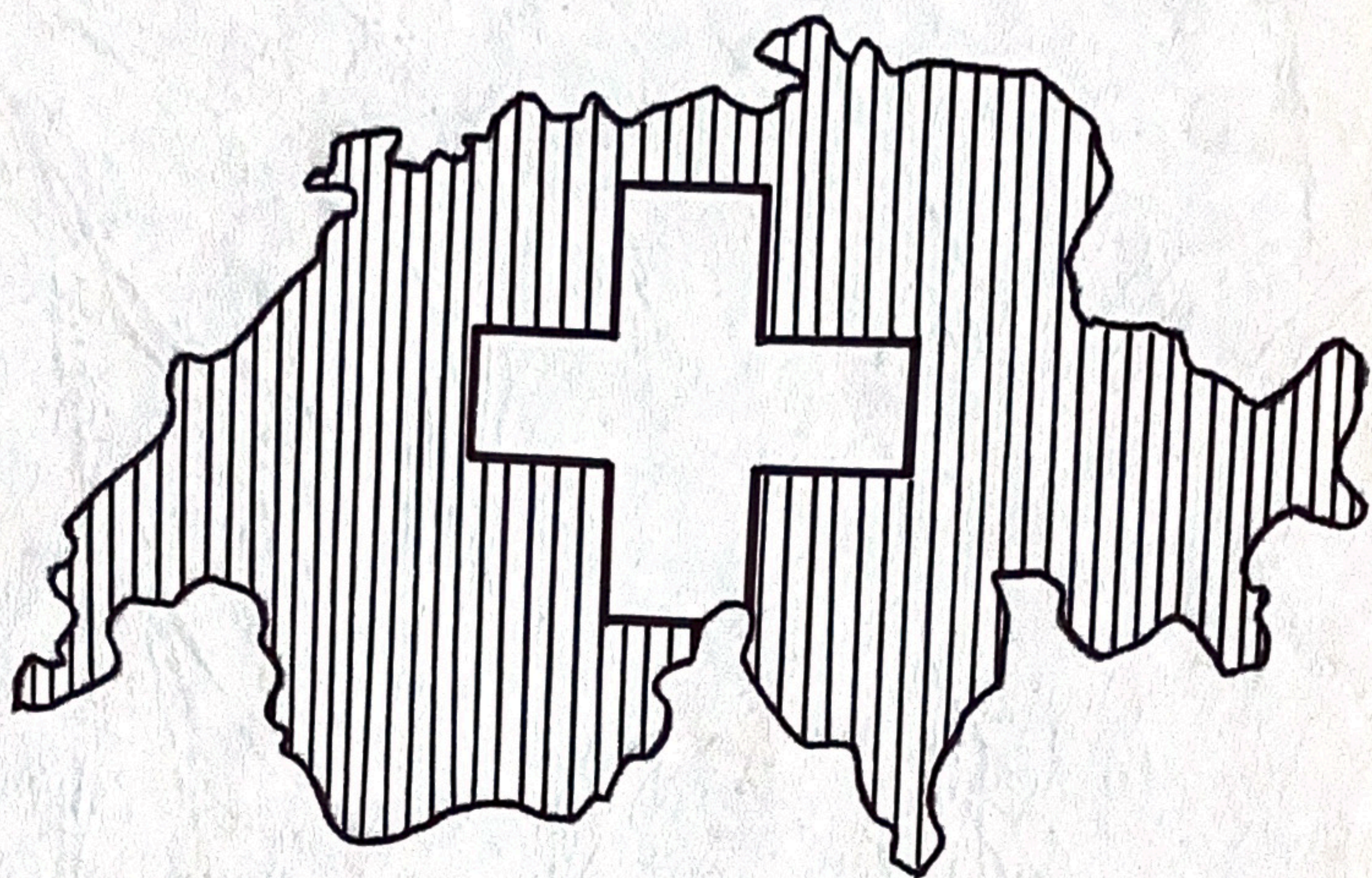
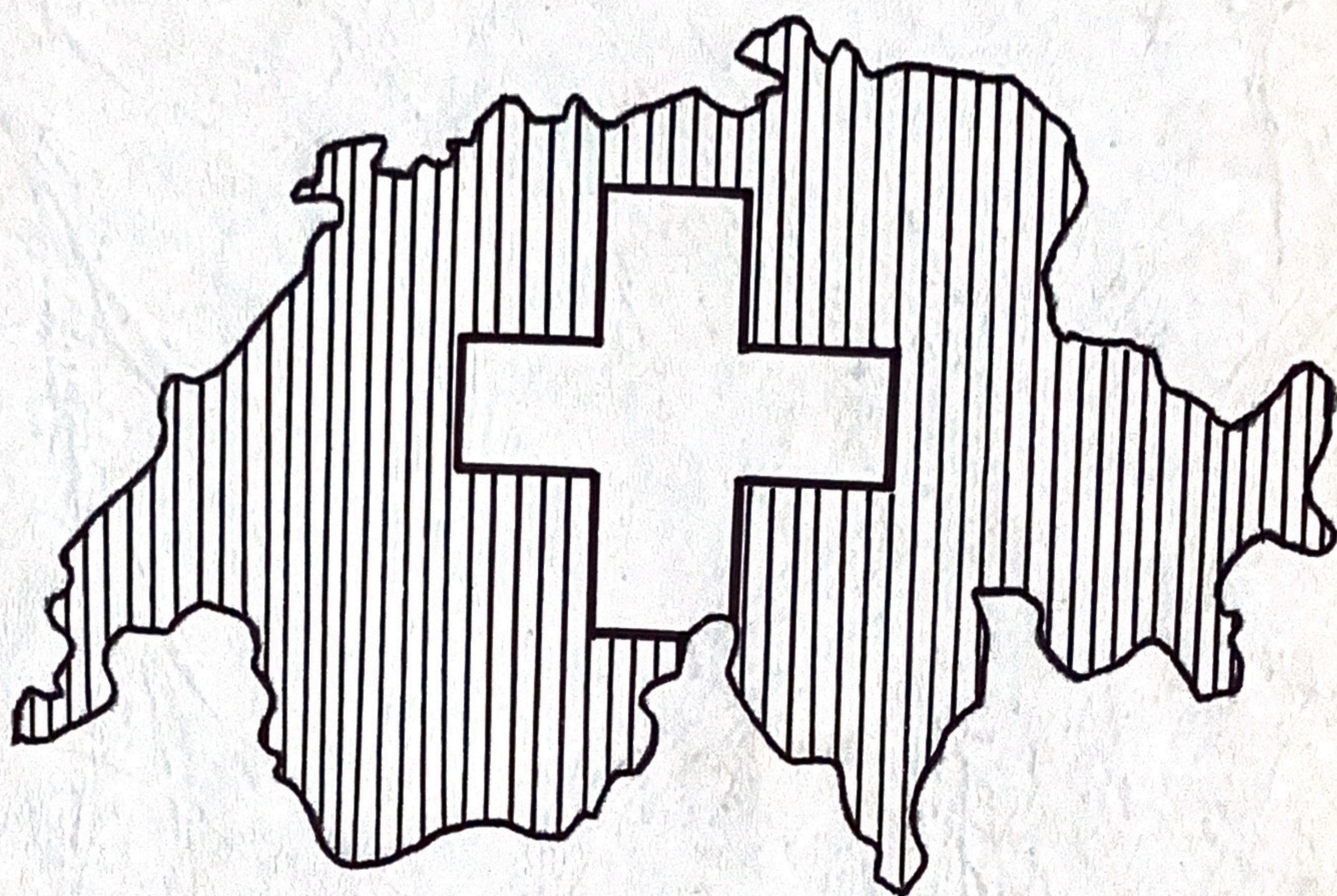

19-EENENZEVENTIG

19-EENENZEVENTIG

naar Zwitserland, naar Zwitserland,
hoog de bergen in

Toelichting.

Op de hierna volgende pagina's zal een verslag volgen
van de jaarlijkse kampweek van de
"Cantasona - Baardclub"
te Boxtel.

Het doel van deze reis was een trektocht te maken
door Zwitserland met een Peugeot 504 met aanhanger
en een Volkswagenbusje, met als chauffeurs resp.
Martien Habraken en Piet Bloem.

Men was op dit idee gekomen omdat er maar elf
Cabanen mee konden op kamp. De keuken kregen voor
rekening Mevrouw en Mijnheer Barten.

Deze "bundel" is samengesteld en geschreven door
Evert Meijs, de foto's zijn van Martien Habraken en
Maarten Koelink, terwijl de tekeningen zijn gemaakt
door Jan Barten.

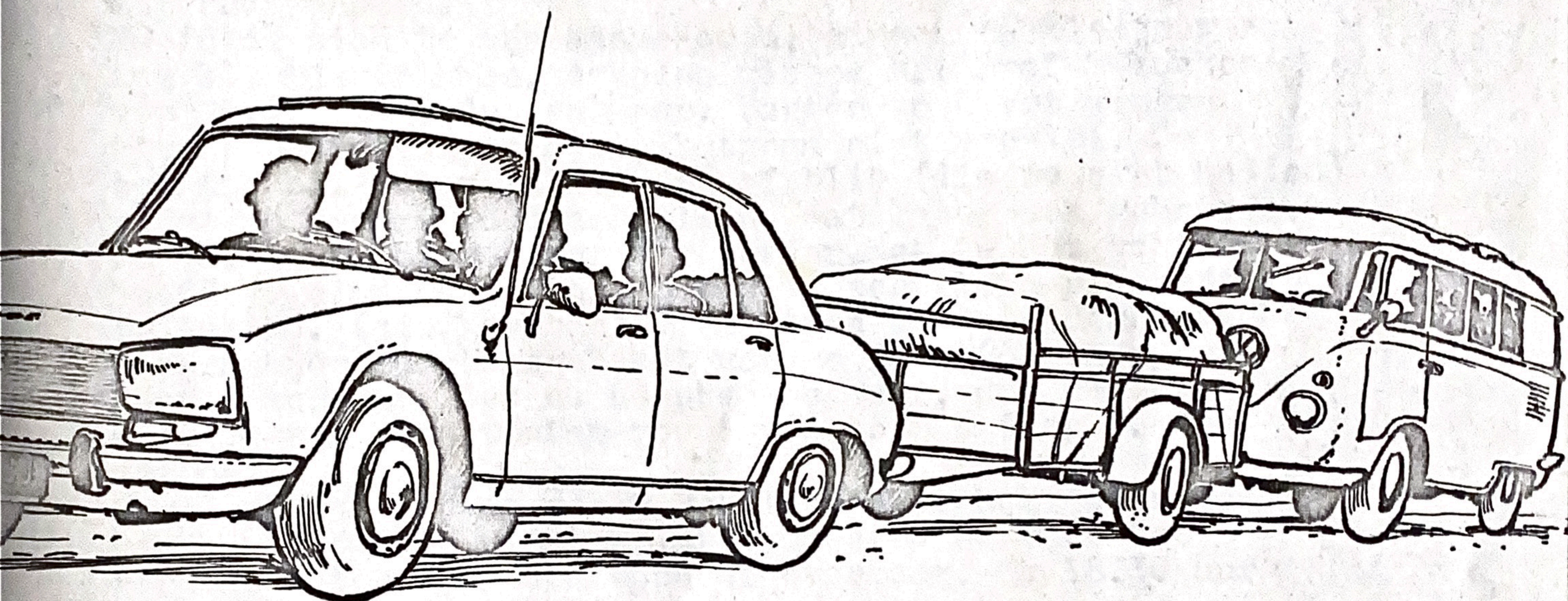
Boxtel, juli 1971.

Zaterdag 10 juli.

Terwijl de laatste dronken mensen om 5.00 uur nog over de straat liepen, stonden bijna alle Cabanen al te trappelen van ongeduld aan de H. Hartkerk:

Adrie de Vroom, Peter Langehuysen, Ad de Vroom, Maarten Koelink, Johan Pietermans, Jan Barten, Kees-Jan Doevendans, Adrie van de Nosterum en Frank Schaapsmeeders.

Zoals gewoonlijk moest men even wachten op de Peugeot en de Volkswagen met Martien Habraken en Evert Meijs, en Piet Bloem met Gerrie Boley. Nadat was uitgemaakt wie in de Volkswagen en wie in de Peugeot konden, staken we om 5.30 uur van wal met de dagteller op 000,0 .

DE KARAVAN

Toen we na een tijdje over de Nederlands-Belgische grens reden nabij Luyksgestel, begon het al meteen met "Route in slechte staat", hetgeen over het algemeen wel meegevallen is. Na 171 km. gereden te hebben, stopten we om 8.10 u. in Polleur, waar we na een half uur weer vertrokken.

Hierna reden we weer verder en volgden ook een stuk van het Nationale Parcours van Francorchamps. Nadat we om 10.35 uur de Belgisch-Luxemburgse "grens" gepasseerd waren, rustten we even langs een grote drukke weg waar we ons vermaaktten met gitaar en trompetspel. Eerst speelde Adrie o.a. "Blowing in the wind" en daarna blies Evert trompetsignalen als er een auto of bus passeerde. Sommige mensen reageerden met complete "claxonsignalen" en anderen reden gewoon stoer door. Na weer rijden tot 12.15 uur kregen we van Piet te horen dat de Volkswagen niet meer voor 100 % trok.(!) Nog 130 kilometer zo gereden en omdat Martien last kreeg van zware hoofdpijn stopten we in een dorpje bij de Duitse grens, 7 kilometer van de stad Echternach. We zochten een schaduwplekje vanwege de nu bijna ondraaglijke hitte en konden hier ons brood opeten, even de motor bekijken en uitrusten. Daarna liepen de jongens alsvast te voet langs de Sûre in de richting van Echternach, waar we elkaar weer zouden ontmoeten bij de Willibrorduskerk in Echternach. Onderweg kwamen we -terwijl we ons wat opfristen bij een beekje- enkele Engelsen tegen die een spons zochten, die Jan in bezit had genomen.

Na in de stad te zijn aangekomen, gingen enkele jongens een biertje drinken, enkelen gingen het graf bezoeken van St. Willibrordus en Mevr. Barten en Evert gingen alvast boodschappen doen, hetgeen niet meeviel. Ze zochten nl. boter in kuipjes of blik (die ze niet hadden) omdat ze anders zouden smelten, wat later ook gebeurde. Om 17.10 uur gingen we weer verder met in het achterhoofd de eindbestemming: Losheim, een klein plaatsje in Duitsland. (zie kaartje) Hier waren de 4 leiders van het jongenskoor "Cantasona" het vorige jaar óók al op vakantie geweest. Dus nu hoopten we maar, dat we ook nu weer ergens onze tenten van 4 x 6 en 2 x 3 op konden zetten.

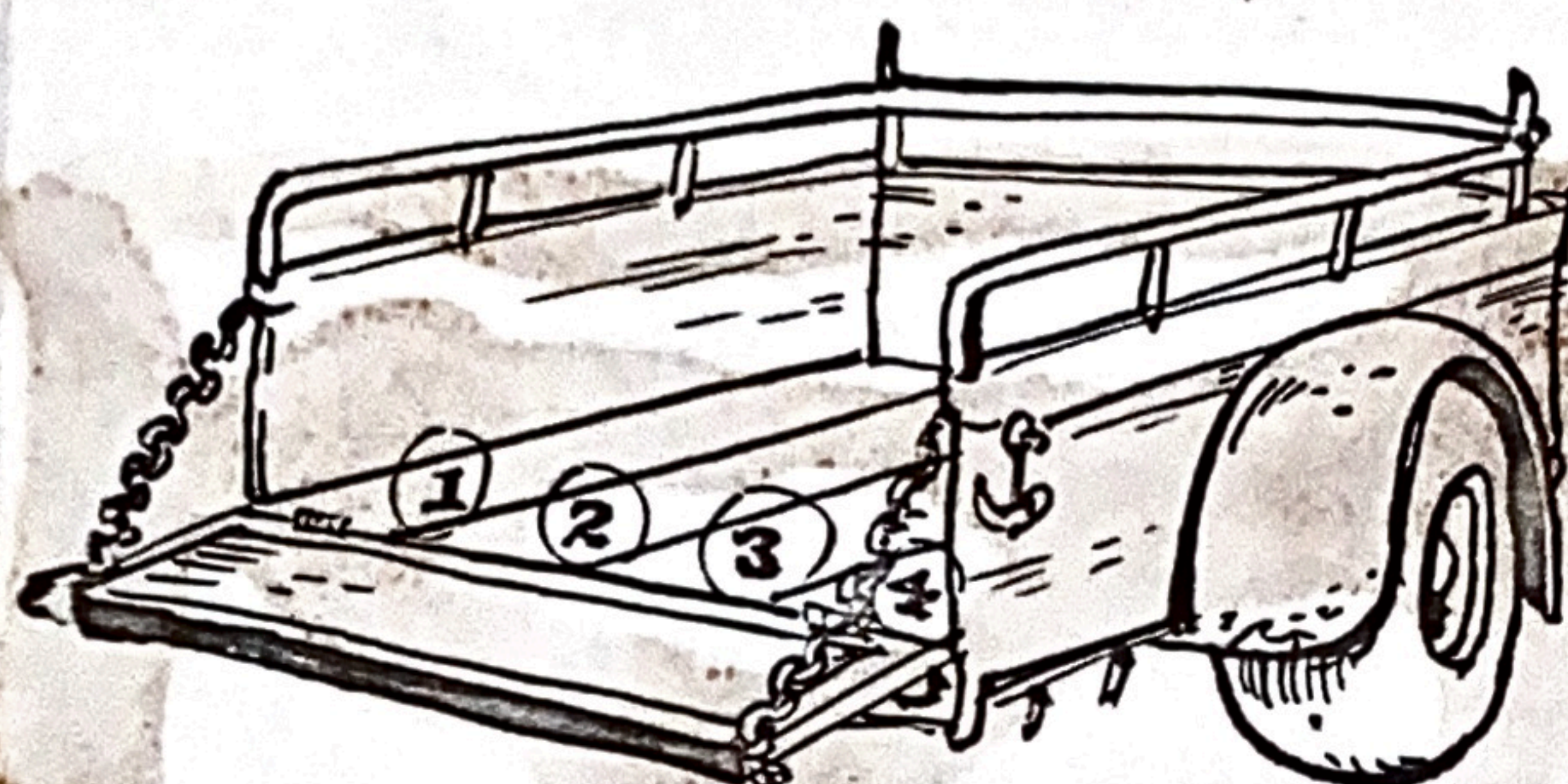
Om 17.45 uur gingen we in Mettlach over het water met een pont. Enkele minuten later moesten we voor het eerst wachten voor een spoorwegovergang. Om 18.30 uur kwamen we aan in Losheim.

Nadat Evert enkele malen had geïnformeerd, kwamen we terecht op een stuk gemeentegrond met viswater, waar men gratis en voor eigen risico kon kamperen en vissen. Natuurlijk vonden we dit het toppunt: water bij de tent!

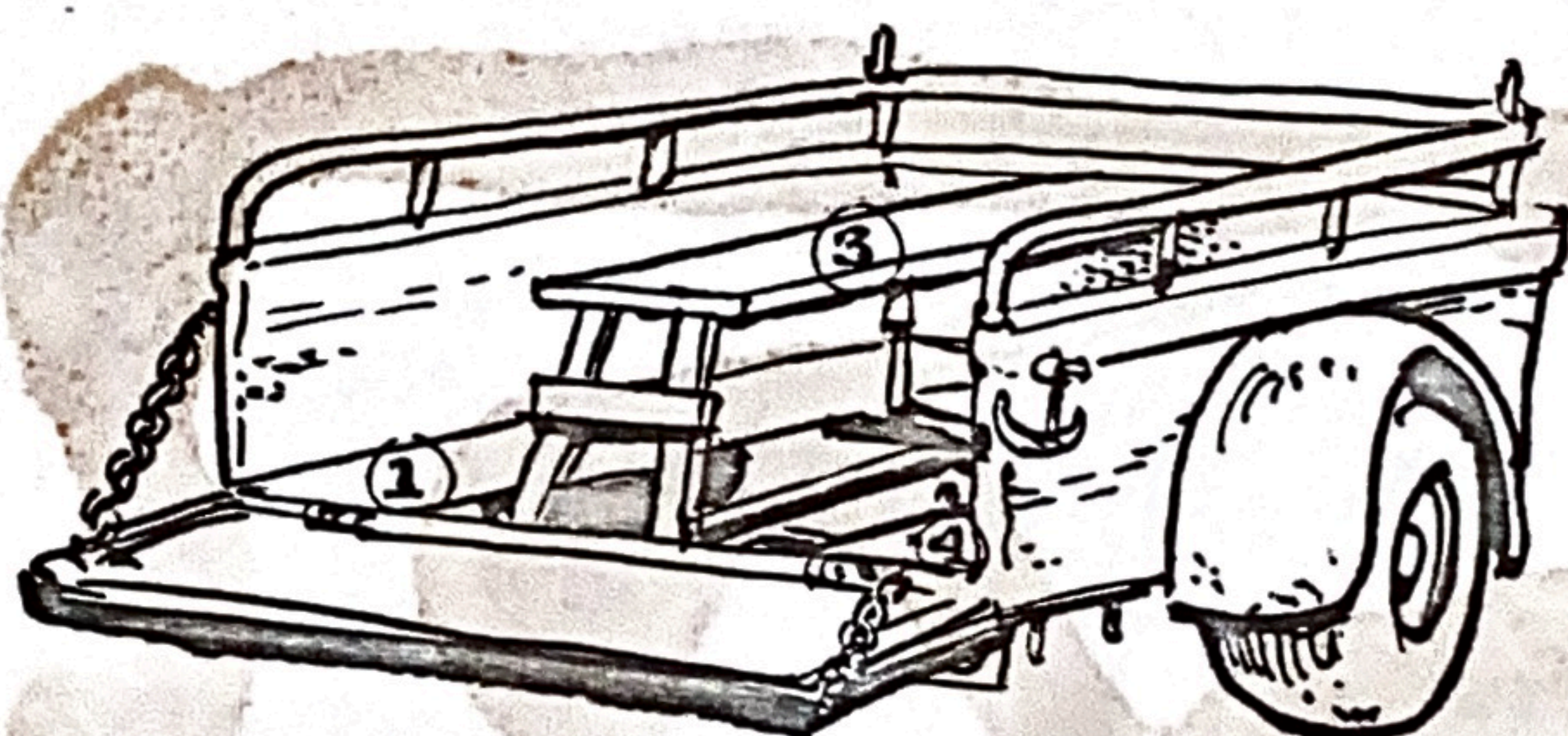
Meteen begon iedereen (onder het toezien oog van de nog steeds zieke Martien) elkaar te helpen met het opzetten van de tenten, en richtten voor het eerst de vernuftige tafel voor de keuken op en de "eetbank".

De eettafel van de jongens was op een praktische wijze meegenomen: de bodem van de aanhangwagen was verdeeld in 4 stukken die men eruit kon tillen. (zie tekening) Het breedste stuk (4 planken) was bestemd voor de keukentafel, waarbij door Martien nog een speciaal onderstel was ontworpen, het stuk van 3 planken was de eettafel. Dit kon ongeveer 45 cm. omhoog worden getild, en rustte dan op enkele bokjes.

De overige 2 platen van 2 planken fungeren als zitbanken. Aan iedere zijde kan nu precies 5 man zitten.

- 1-4 zitplaatsen
- 2 deze plank wordt eruit gelicht en gebruikt als blad van de keukentafel
- 3 deze plank wordt omhoog getild en gestut. (zie volgende tekening)

het als eettafel ingerichte
SARTIS = karretje.

Maarten en Evert gingen in de omgeving een adres zoeken waar water gehaald kon worden.

Nadat de tenden waren opgezet en de keuken ingeruimd, kreeg iedereen 2 koppen koffie en gingen de jongens even een frisse duik nemen in het (wel wat troebele) water. (zie tekening op de kaart)

We maakten kennis met 4 jongens die op dezelfde plek kampeerden als wij. Ze kwamen alle 4 uit Dillingen.

Z.o.z.

HOLGER
TROISIEME
GEBRDICLINGEN / SAAR
THERESIENSTR. 18
Deutschland.

Om 21.30 uur maakten zij een kampvuur en kwamen wij bij hen om met de gitaar, castagnettes, tam-tam en tamboerijn muziek te maken, wat ze zeer apprecieerden. Na tot half elf gezongen te hebben gingen we te voet naar het dorp Losheim om een biertje te drinken, waar iedereen wel trek in had. Het dorp was volop versierd daar er kermis was, en (wat naderhand bleek) een priester had zijn eerste mis opgedragen, op een altaar in de open lucht.

Na enkele liedjes te hebben gezongen in 'n dorpscafé, kregen we het eerste rondje aangeboden door enkele gasten, die aan het feestvieren waren. Nadat enkele geuniformeerde agenten een pilsje kwamen drinken, vertrokken we om 1.30 uur en kwamen we 20 minuten later weer aan op het kampterrein, en zo eindigde onze eerste kampdag van bijna 18 uur!! We hadden in totaal 383 kilometers gereden.

Zondag 11 juni.

Om 8 uur werd door Evert het reveille geblazen op de trompet. Martien en Piet begonnen meteen aan de Volkswagen te werken terwijl de jongens zich gingen wassen bij het water. De 4 jongens uit Dillingen stonden Evert al op te wachten. Het belooft weer een warme dag te worden. Daarom waren de meeste jongens (al of niet gewassen) snel in de zwembroek geschooten en gingen even zwemmen. Spelen met de bal, mét de 4 vrienden "van tegenover". Ook werd er nog wat getennisd.

Terwijl enkele jongens water gingen halen bij het bekende adres, gingen Mevr. en Mr. Barten de nieuwe tafel dekken, en zo werd er voor het eerst tijdens het Gaba-kamp aan de tafel gegeten.

4

Na het eten, wat natuurlijk voortreffelijk smaakte in de buitenlucht, begonnen we met het afbreken van de tenten en het inpakken van de bagage. Iedereen had zó ijverig gewerkt, dat we om 14.15 uur weer -na een Italiaans ijsje te hebben gegeten- weer konden vertrekken. Om kwart over drie passeerden we al de Duits-Franse grens en schoten we even een café over de grens binnen om van de barre hitte te bekomen bij een glaasje bier of frisdrank. Ondanks de hitte had iedereen toch veel lol en waren allen opgewekt. Tegen 19.00 uur reden we door de grote Franse stad Saverne. Hier kregen we in de gaten dat Piet met de Volkswagen langs de kant stopte. Evert zocht kontakt met de walkie-talkie, terwijl Johan de verrekijker zocht. Nu bleek dat de lager van de wagen stuk was gereden. Dit betekende dat er een andere motor in moest, hetgeen vandaag niet kon, daar het zondag was. Martien, Mevr. en Mr. Barten met Gerrie en Evert gingen zoeken naar een standplaats in de buurt, terwijl de inzittenden van het busje op de plaats des onheils bleven. Ze vonden een standplaats: in een dorpje 12 kilometer verder op, genaamd Sindelsberg. De aanhanger werd afgekoppeld en Evert en Gerrie begonnen met het lossen van de wagen en Mevr. en Mr. Barten begonnen voor een kop koffie te zorgen. Martien ging met de Peugeot snel terug, laadde deze wagen vol met jongens, de rest in de Volkswagen, en zo op sleep door de bergen naar Sindelsberg, hetgeen goed lukte dankzij onze geroutineerde chauffeurs.

Zo kwam het ook dat we pas klaar waren met eten om kwart over negen. Het werd al donker, en om half tien gingen Martien, Maarten en Evert naar het dorpje Marmoutier, één kilometer verder, om daar in een hotel drank te kopen voor deze avond. Onderweg nodigden we nog enkele mensen die dicht bij ons kampterrein woonden uit, om vanavond bij ons "op de koffie te komen" wat ze zéér waardeerden.

Toen de boodschappen-uitgepakt waren, kwamen de eerste bezoekers al (nog wat onzeker) in het licht van de gaslamp, die we in een boom hadden gehangen. In totaal kwamen er 13 gasten. Er werd druk gebuurt, over allerlei onderwerpen. Ze vertelden o.a. dat het dorp bestond uit 78 huizen en 2 boerderijen. Er werd zó gezellig gebuurt dat de laatsten pas om half twee naar huis terug keerden. Vandaag hadden we (maar) 168 kilometers afgelegd.

Maandag 11 juli.

Om kwart voor negen werd (tevens tot genoegen van de dorpelingen) weer het reveille geblazen. Meteen daarna gingen Martien en Evert boodschappen doen in Marmoutier, daar er in Sindelsberg geen waren. Het lukte echter maar gedeeltelijk, omdat we geen Frans geld hadden. Dat betekende dat we helemaal naar Saverne moesten, om in een bank geld te gaan wisselen, 12 kilometers verder. We maakten meteen van de gelegenheid gebruik om te informeren naar de prijs van een nieuwe Volkswagen-motor, wat in Frankrijk een dure geschiedenis leek te worden. Na de nog resterende boodschappen te hebben gedaan gingen ze terug naar het kamp. De bedoeling was nu om met enkelen te gaan informeren in Duitsland (richting Strassbourg, 45 km. verder) omdat daar de motoren ongetwijfeld goedkoper zouden zijn.

Piet, Martien en Gerrie reden snel met de Peugeot naar het dorpje Kehl, vlak bij Strassbourg. Hier kregen ze bij een grote Volkswagenmaatschappij te horen dat, als ze de wagen brachten, deze na 3 uur klaar zou zijn!! Dat leek natuurlijk ongelooflijk, maar snel gingen ze terug naar het kamp, de Volkswagen werd op sleep gehangen en zo gingen ze wéér terug naar de volkwagen-garage, waar ze om 2 uur weer aankwamen. Ondertussen gingen de jongens allemaal hun eigen gang. Na rond 12 uur gegeten te hebben, gingen enkelen wandelen terwijl Mevrouw en Mijnheer Barten en Evert boodschappen hadden gedaan in Marmoutier, wat bar tegenviel, berg op, met de boodschappen, en de hete zon. Na wat gerust te hebben gingen enkel jongens en Meneer Barten naar de bron (zie tekening route) om zich wat te gaan verfrissen, wat verder nog enkele keren herhaald werd. Hier leerde Evert zijn vrien Joseph kennen.

Lehmann Joseph

*3 rue de l'Air-et-Vie

Sindelsberg.

Frankreich.

CH

Joseph was voor de verdere tijd van het verblijf in Sindelsberg bij Evert, was 12 jaar oud, en sprak Duits en bovendien vloeiend Frans.

Om half zeven kwamen de 3 heren weer terug met.... de Volkswagen met een andere motor!! Dat was voor iedereen natuurlijk een grote opluchting.

Om half acht werd er heerlijke spaghetti gegeten. De keukenstaf kreeg bij deze weer een pluim.

De lucht begon te betrekken en de hond van Joseph begon gras te eten, wat volgens hem betekende dat er "Gewitter" op komst was. Na het eten werd door Martien en penningmeester Kees-Jan de kas gecontroleerd, wat niet meeviel, in verband met de verschillende muntenheden. Om half elf begon het te onweren en iedereen trok zich terug in de grote bruine tent, de keuken werd naar de tent vervoerd, en er werd een zeil gehangen over het aanhangwagentje. Meteen daarna kwam de regen met bakken omlaag en de bliksem werd kortbij gehoord en gezien.

Later bleek dat deze bliksem een huis in Saverne tot de grond toe af had laten branden.

We kregen later nog een vreemde "gast" op bezoek, die een lamp kwam brengen, die hij even te voren had geleend. De avonduren hebben we verder hoofdzakelijk zingend doorgebracht met een glaasje wijn van de avond tevoren. Het waren voornamelijk gezangen uit het graduale die aanbod kwamen, maar na wat "gepruift" te hebben, werd echter van alles wat gezongen. Pas om 1.30 uur was alles weer rustig. Op en neer naar Saverne had de Peugeot vandaag 188 kilometers gereden.

Maandag 11 Juli.

Na het reveille (dat al om half acht "plaatsa rond") werden meteen de eerste beschoupingen gedaan en om half tien benamen we ons het ontbijt, whilst later en alshad gegeten, al of niet aan 's bron. De lucht was bevochtigd en het was vrij donker.

Daar werden de tralen afgebroken, en Mijster Barten en levert glasen naar de overkant van de weg en daar achter een kruis (als kleurenfoto's) wat papier en s'val onder het raai te splitsen. Er kwam echter een stille - maar vriendelijke lachende - dame op hen af.

Zij vertelde dat de heilsalige roep eigenlijk op de verheerde rei had gestaan. (Voor haar naam, als achternaam waarschijnlijk Joseph Leusden). Dat stuk grond bestond al. uit 2 verschillende stukken, wat vrij natuurlijk niet viel. Ze even gebuurt te hebben van leiders op de weg staan, en ook de 2 dochters van Frau Florinon en een vriendin kwamen met een brommer kijken. De platen nog een overrijt karaan, waarvan maar enkele jongens liefhebber waren.

Na foto's te hebben gemaakt en afscheid te hebben genomen van Joseph en Frau Florinon met haar dochters met vriendin, vertrokken we onder luid claxongeschal, gevolgd door de 2 dochters (op de bromfiets). Om half een aten we laars de weg "W42", en drie kwartiers later zaten de 15 personen al weer op de baan. Om kwart voor drie kwamen we aan de Frans-Zwitserse grens.

Hier werden door iedereen meteen véél kaarten geschreven naar Holland, naar familie's en kennissen, met het idee "dan ben ik daar tenminste vanaf!"

Na na een half uurtje weer te zijn vertrokken, reden we door tot het Zwitserse plaatsje Huttwill. Het was nog 87 kilometer van de grens verwijderd.

We zochten er een plaats bij een boer, die we vrij snel vonden. Het was een wei, ongeveer 100 meter van de in het dal liggende boerderij, met erin een grote Zwitserse voorraadschuur, waar Mevr. Barten een mooie gelegenheid kreeg om haar keuken te laten installeren onder een afdak van die schuur.

Tot algemeen genoegen stonden we tussen de kerseboemen. Het water mochten we halen in de boerderij en in tijd van nood (!) mochten we gebruik maken het "toilet".

Onder het eten in de open lucht, kwam de gehele familie Leuenberger even kijken, hoe de Hollanders kampeerden, want dat hadden ze natuurlijk nog nooit gezien. Hierbij nodigde de boer iedereen uit om de avond bij hem in huis door te brengen, wat alleen Mevr. en Mhr. Barten, Piet, Martien en Evert deden, daar de andere jongens die avond naar Huttwill wilden wandelen. Na de adressen te hebben uitgewisseld,

Familie
Hans Leuenberger-Bitikon
Gemma
49 53 Huttwill

maakten we kennis met een oude Zwitserse gewoonte: alles wat op tafel wordt gezet als er een gast is, moet op. Ook deze boer maakte zijn eigen schnaps en koekjes bij de koffie. Ook kregen de 5 mensen de gelegenheid om (voor de éérste keer) het Zwitserse huis te bezichtigen.

Pas om half een kwam iedereen weer op het honk terug. Het aantal gereden kilometers van vandaag was 227.

Woensdag 14 juli.

Na het ontwaken en de dagelijkse charge namen we afscheid van de familie Leuenberger om half twaalf met het lied "Sängertag" van J. Hilber.

8

Nu werd koers gezet in de richting van Luzern. Om half een kwamen we aan het Vierwoudstedenmeer. Daar hebben we gegeten en blies Evert naar een plezierboot, die juist passeerde over het meer.

Om vier uur kwamen we aan in de grote touristenstad Brienz en zochten er een staanplaats, wat niet meeviel, en zelf door de politie verboden was.

We hadden een plaatsje gevonden met het gezicht op het prachtige Brienzermeer, maar dit beviel de meesten niet zo best. Daar het nog vroeg was, trokken we weer verder. Maar na gezien te hebben dat het verderop nog meer tegen zou vallen, keerden we maar weer terug en kwamen we weer aan op dezelfde plaats van de eerste keer.

Mevrouw Barten en Evert gingen na 100 meter, in het volgende dorpje Schwanden water zoeken, terwijl Piet en Gerrie hen kwamen halen, enkele minuten later.

Ondanks de vele oneffenheden werd er toch fijn gespeeld en toen het donker werd, bewonderden allen het prachtige uitzicht op het Brienzermeer, waarop een plezierboot met grote schijnwerper voer, en alle verlichte dorpjes rondom het meer.

Van moeheid wilde iedereen al vroeg naar bed, behalve Gerrie en Evert, en zo kwam het, dat de overgebleven leden van het gezelschap nog even naar de stad gingen om een biertje te drinken.

Met deze behaaglijke temperatuur smaakte het heerlijk.

**ich komm
zu Dir und
 bring Dein
Langenthaler
Bier**

Na afgerekend te hebben, gingen Mevr. Barten, Gerrie en Evert nog wat wandelen in de stad, terwijl Mhr. Barten en Martien een dutje gingen doen in de bij het station geparkeerde Peugeot. Om twaalf uur was iedereen weer thuis. De vijfde kampdag zat er al weer op met een aantal gereden kilometers van 154.

Donderdag 15 juli.

Ook deze morgen waren we weer zo vroeg en zo snel mogelijk klaar, omdat we vandaag de beroemde/beruchte "Passentocht" wilden maken.

De wagen werd sneller ingepakt dan gewoon, omdat iedereen benieuwd was naar de échte Zwitserse landschappen, die we nu zouden gaan zien.

De bedoeling was de toppen "Grimsel", "Oberalp" en "Furka" te gaan bestrijden, wat een moeilijke en zware opgave was, met de zwaar beladen wagens.

Toch werd het met succes weer geprobeerd, al waren er wel passagiers bij die geregeld de ogen dicht deden als er een Zwitserse bus als tegenligger aankwam.

Deze produceren nl. een signaal van 8 tonen, dat je van ver af al kunt horen. Het betekent dan dat je aan de kant moet gaan (wat dikwijls niet kan) omdat deze

bussen altijd voorrang hebben in de bergen.
Het viel de meeste jongens op dat het erg koud was,
telkens als ze uitstapten op de toppen van de passen.
Telkens als we ergens op zo'n top uitstapten, blies
Evert op de trompet "Piet Hein" enz. wat enorm mooi
klonk, en het leek dan wel alsof de echoklanken van
tien verschillende kanten terugkaatsten.

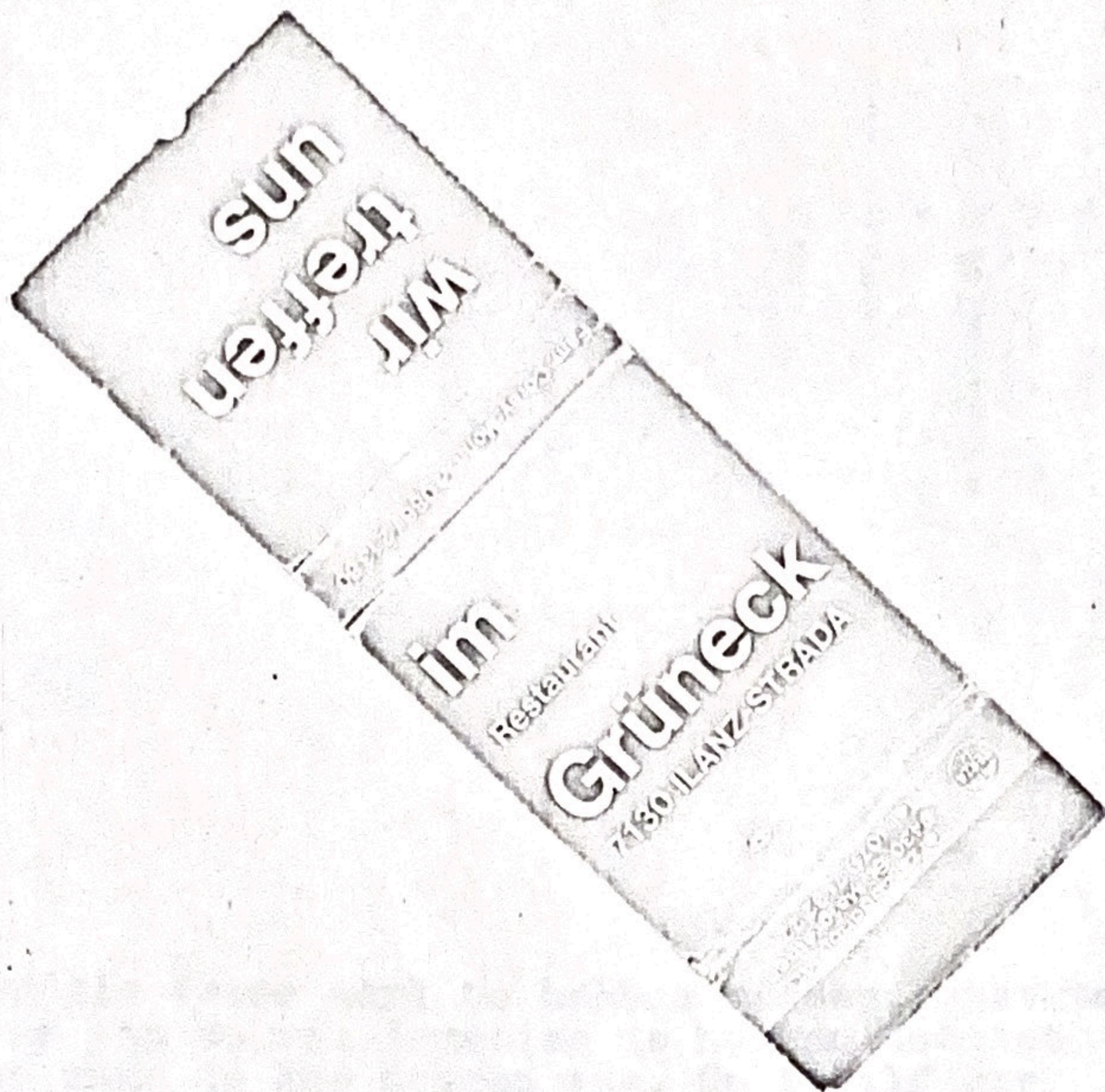
Nadat we tijdens de laatste klim even hadden gepauseerd
besloten we om door te rijden naar het plaatsje Schnauss
vlak bij Chur. (35 km er vandaan) Deze plaats was óók
bekend door de 4 leiders van het jongenskoor, daar ze
hier het vorige jaar ook te gast waren bij de familie
Christoffel, en wat ook dit jaar waarschijnlijk wel
weer zou lukken.

Na in de laatste stad voor Schnauss "Andermatt" inko-
pen te hebben gedaan, kwamen we aan in Schnauss.

Natuurlijk kregen we ook nu weer toestemming ondanks
de beperkte ruimte voor 2 tenten. Herr Christoffel
was nl. geen boer, maar een timmerman, wat betekende
dat hij niet zoveel weiland had als wij voorheen telkens
gewend waren.

Pas om negen uur aten we warm, gadegeslagen door Frau
Christoffel, of door één van haar zonen Jacob, Philippe
en Christiaan. Daarna gingen de jongens even rusten in
de tenten.

Echter na een half uur werd het idee geopperd om naar het dichtsbijzijnde café te gaan, wat Piet een wist, 500 meters verderop. Het café/restaurant heette "Im restaurant Grüneck", en lag in het piepkleine dorpje Strada.

We hadden daar allen veel lol, omdat daar het bier goedkoop was, en er een gezellige sfeer hing. Bovendien waren er 3 knappe bedienden: Maria, Christina en Katarina. Enkele jongens werden af en toe door andere gasten getrakteerd. Om kwart voor elf gingen we weer terug naar de kampplaats. Vandaag hadden we 145 kilometers gereden.

Vrijdag 16 juli.

We ontbeten vandaag pas om half elf, wat tot gevolg had, dat alle maaltijden vandaag erg laat vielen. Vandaag zouden we gaan zwemmen aan de Rhein, die maar 5 minuten lopen was, over de weg en door wat weiland.

De temperatuur was vrij hoog.

Deze morgen had Evert weer een andere vriend leren kennen die zich Bernhard noemde, en jongetje van tegenover. Allen gingen nu tesamen naar de Rijn in zwembroek en ook Bernhard was van de partij. Na aangekomen te zijn aan de kei-achtige oever, wilde iedereen een frisse duik nemen..... Dit viel iedereen echter vies tegen, omdat het water erg koud was. Het is immers in Zwitserland lauter en alleen een smeltwaterrivier, wat betekent dat al het water van de rivier komt van het gesmolten ijs en sneeuw. Van de rivier

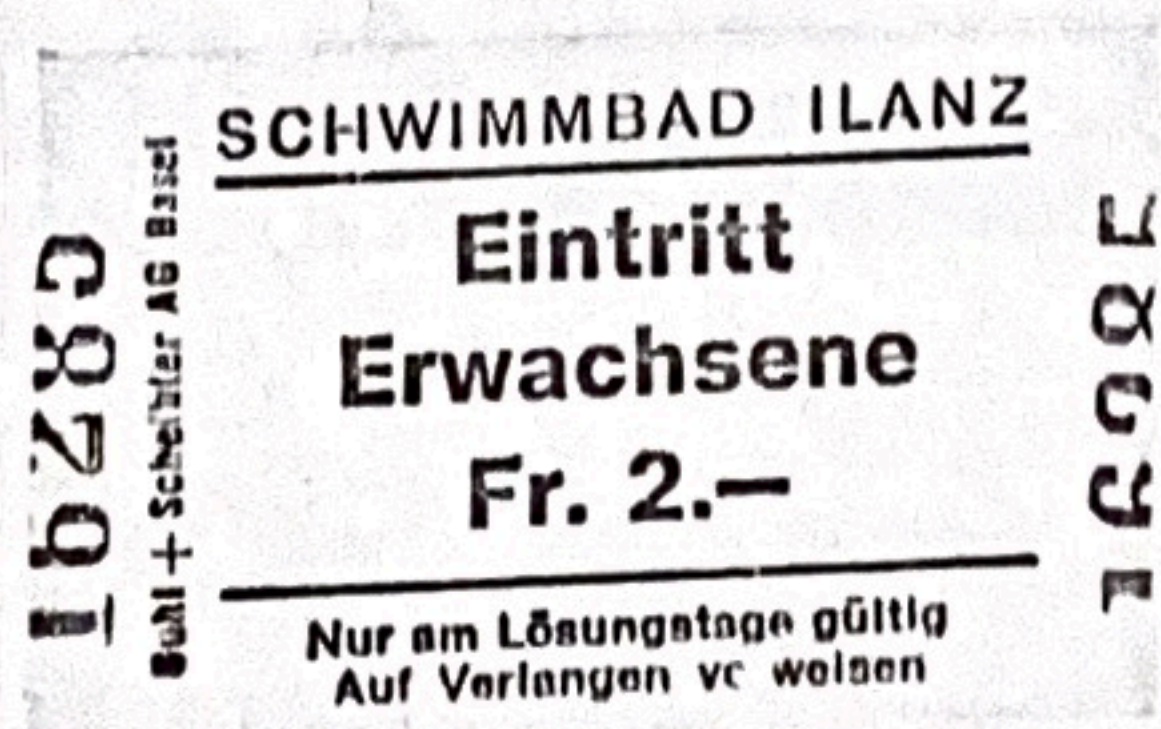
Vandaar dat het water zo koud was, tegenover de temperatuur in de lucht, nu wel 32 graden Celcius. Wat nu gedaan???? Nu gingen we maar een dam bouwen in de Rijn (wat natuurlijk toch mislukte) en proberen om aan de andere kant te komen.

12

Na een uur dit zware werk te hebben gedaan, staakte iedereen er mee na wel ingezien te hebben dat het toch water naar de zee dragen was. Om twaalf uur ging iedereen weer terug naar de tenten om erin te gaan karten. (erin, omdat nu de temperatuur té hoog was om stil te zitten in de wagen)

Om twee uur gingen we weer (smakelijk) eten. Niet aan de wagen, maar onder een afdak van het woonhuis. Daarna gingen Gerrie en Christiaan even van Ilanz, een stad, een dorpje enkele kilometers verderop, om even te gaan kijken naar een zwembad, waar we dan deze middag door zouden kunnen brengen. Ze kwamen terug met de boodschap dat het een leuk zwembad was, en er werd besloten om er van, iddag te voet naar toe te gaan.

Bij een zóór luxe kassa betaalden we de intree, 2 Zw. frs.

Het chloorbad was heerlijk helder, héél iets anders dan in Boxtel. Toen iedereen een half uurtje gezwommen had,

gingen ze uit het water om met begeleiding van de meegenomen muziekinstrumenten te gaan zingen, zoals we dat de laatste dagen al veel gedaan hadden. Er kwamen veel mensen kijken, waaronder een zéér kale man die erg gerimpeld en wit was van kleur. Tegen 5 uur kreeg Jan het ingenieuze idee om te gaan zingen voor de ingang van het zwembad, om zodoende het entree-geld eruit te halen voor iedereen. Zo gezegd zo gedaan. Allen verhuisden naar de ingang. Jan en Adrie zongen, Adrie speelde op de gitaar, Peter had de tam-tam, maarten en Evert de castagnettes en Johan "bespeelde" de tambourijn. De rest van de Cabanen waren toeschouwer.

Er werd onder andere gezongen "Hey, Mr. Tambourineman". En inderdaad, toen Jan met de groene pet rond ging bracht het tot ieders verbazing nog Zw.frs. 5,55 op, waarvoor we later een fles wijn hadden gekocht voor de staf, welke het een origineel vond, tenminste volgens de uitlating van Martien:

"Verrèkt wā'n kèrels. Wā prakkizeren ze toch nie allemaol uit!" Iedereen was nu vrolijk na deze gemeente woorden.

Om half acht werd pas gegeten, omdat de staf naar Chur was gegaan, om daar inkopen te doen. Rond negen uur ging iedereen (weer) naar het café, omdat ze daags tevoren al om elf uur weg moesten i.v.m. "

"Polizeistunde!" (zie kaartje) Ook nu werd er weer veel gezongen en geklonken. Er wred veel gelachen, vooral toen er een internationaal voetbal gaande was, Zwitsers tegen Hollanders aan een voetbalspel. Nóg gemakkelijker was toen Kees-Jan een van de aanwezigen een "shagje" presenteerde, was hij niet afsloeg, alhouwel met in Zwitserland geen shagjes rollen kent. Natuurlijk ging het gepaard met velerlei aanwijzingen, waardoor de kerel alleen maar zenuwachtiger werd.

Jammergenoeg hadden de Zwitsers het voetballen gewonnen. Opvallend was ook in dit café, zoals in de meeste anderen, dat er veel "zoutjes" werden gegeten bij het bier.

Op iedere tafel stond dan ook een mandje met zoutjes. Na afscheid te hebben genomen van alle aanwezigen en het bedienend personeel met het lied "So ein Tag" gingen we om half een de deur uit.

Vandaag had Martien op en neer naar Vhur 69 kilometers gereden.

Zaterdag 17 juli.

Vandaag zouden we de Lukmanier oprijden, een bergpas met een hoogte van bijna 2 kilometer.(!) Om half 12 gingen we met volle moed uit de startblokken met de zon hoog aan de hemel.

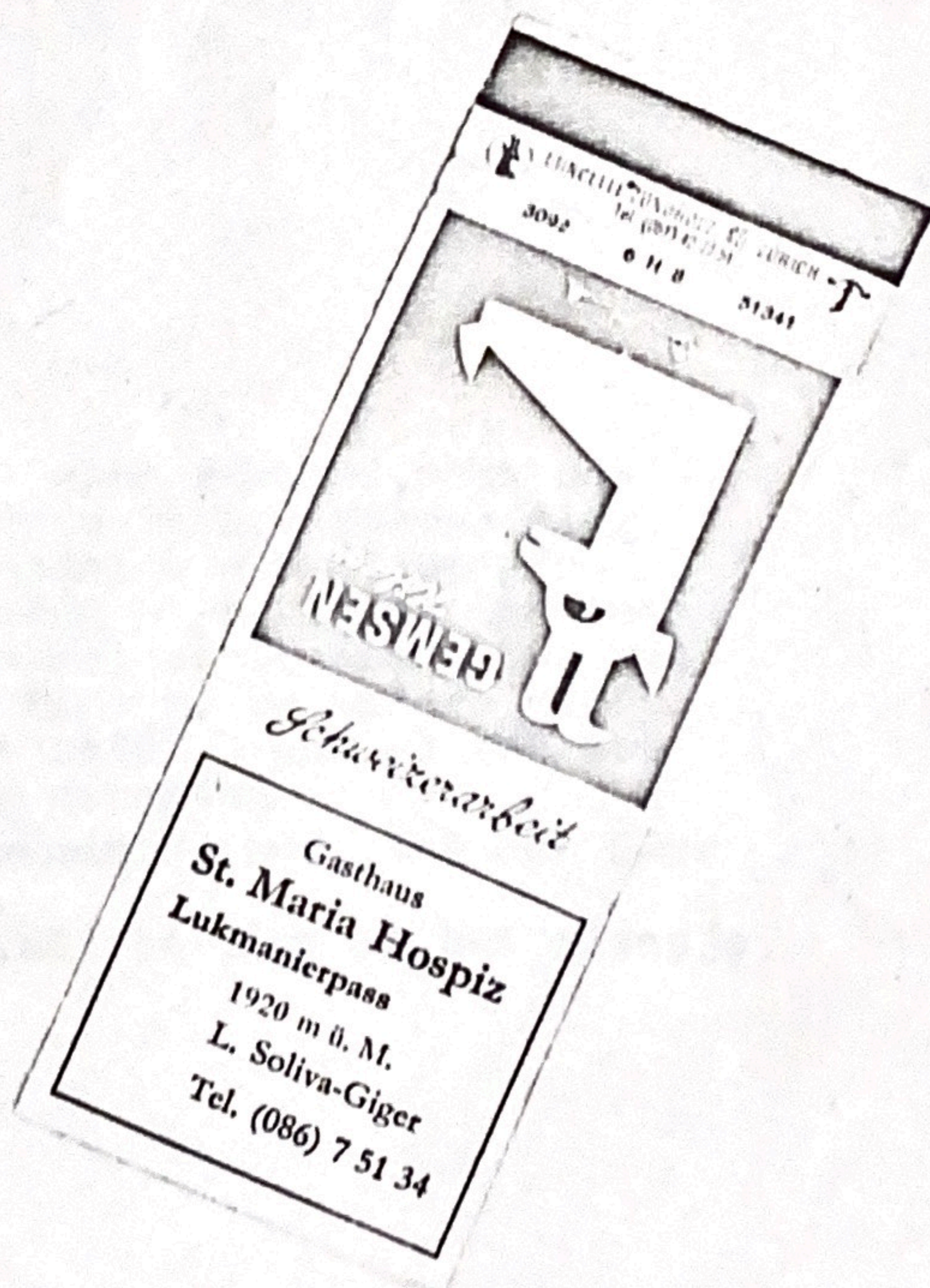
Na een interessante tocht kwamen we om 12.40 uur aan
de top/ervan, waar het natuurlijk weer erg koud was.
Zoals gewoonlijk kon je ook hier weer de koeien kort
bij je horen en zien lopen.
In het restaurant, dat op 1920 meter stond dronken
allen een lekker warm kopje koffie.

RUPPERSWILER
ZUCKER
3 Stück

ZUCKERMÜHLE
RUPPERSWIL

Om half twee gingen we weer terug in de richting Schnaus, de lucht was erg donker. Onderweg werd nog even gestopt, omdat we een zóér grote stuwdam zagen met een stuwwaer. Natuurlijk moest iedereen even over de grote dam lopen, die volgens enkele jongens meer dan 100 meter hoog was. Maar omdat de lucht erg zwart werd, het koud werd en begon te regenen, wipte iedereen snel weer in zijn wagen en reden we wéér verder. Het had erg veel geregend, toen we om half zes weer terug kwamen op ons kampterrein. Slechts enkele luchtbedden waren van onder een beetje nat, en Mevrouw Christoffel was zo vriendelijk geweest om de handdoeken, washandjes en kledingstukken van de "waslijn" af te halen, omdat ze anders doordrenkt zouden worden van het Zwitserse regenwater. Alles werd weer op orde gesteld en Evert speelde op verzoek van Herr Christoffel(!) nog even op de trompet.

foto M. M. M.

17

Meteen werd er weer voor het eten gezorgd, wat natuurlijk nog wel even zou kunnen duren. Daarom ging een groepje van 6 jongens wandelen met de mededeling om om 20.00 uur weer terug te zijn. Met laarzen en regenjassen gingen ze ten velde. De wandeling was enorm leuk en interessant geworden. De andere groep "ging nog maar even naar het café", ook al was het inmiddels al tien voor zeven geworden.

Het eerste wat opviel in "Grüneck", was, dat ook Herr Christoffel in het café zat.

Iedereen kon merken dat hij (al) te diep in het glaasje had gekeken.

Ook deze groep was weer terug om acht uur. Omdat het weer aan het regenen was geslagen, aten de vakantiegangers in de tent, wat goed lukte en erg gezellig was.

Toen iedereen na het eten (behalve Evert, die was van moeheid gaan slapen) voor de laatste maal nog eens naar "Grüneck" ging, vonden ze daar nog steeds tot grote verbazing Herr Christoffel die nu natuurlijk "goed in den olie" zat.

Na veel gezelligheid en muziek ging iedereen om kwart over twaalf met de bekende boodschap "Polizei-stunde" weer tevreden naar huis. Na snel onder de wol te zijn gekropen kwamen plotseling zo zat als een karrad naar huis gestrompeld Philip (een zoon van de famili) en later ook Herr Christoffel, die door zijn vrouw naar binnen werd gehaald, nadat ze van het lawaai wakker was geworden. Later bleek dat Philip tijdens deze tocht van café naar huis zijn portemonnaie met Zw.frs. 100,- had verloren. Na van de schrik te zijn bekomen ging iedereen weer slapen, om één uur. De trip naar de Lukmanier was in totaal 97 km. lang geweest.

Zondag 18 jüli.

Doordat het weer erg triest was, en de regen uit de lucht neerdruilde, bleef iedereen uitslapen tot negen uur.

Als het vandaag niet geregend had, was het de bedoeling geweest om vandaag weer verder te trekken. Maar omdat nu eenmaal géén natte tent vervoert kan worden, waren we genoodzaakt om nog maar een dag hier door te brengen. Ook nu kregen we weer ons eten op bed, wat iedereen best beviel. Na het ontbijt bleef iedereen nog een hele poos in bed liggen, omdat buiten toch niets ondernomen kon worden. Tegen twaalf uur kwam iedereen langzamerhand uit zijn slaapzak en nu werd voor de zoveelste keer weer in de tent gegeten. Nu trokken de grootste wolken iets weg, en het weer klaarde enigszins op.

Nu ging Jan het huis van Familie Christoffel natekenen in de zagerij aan de andere kant van de weg. Martien ging met Meneer en Mevrouw Barten een leuke reis maken, hogerop, naar het dorpje Linda en later nog Rindscheid, waar een pittoresk kerkje stond. Rond acht uur was het weer behoorlijk om buiten te zitten, en nu gingen Martien, Evert en Maarten naar het bekende café wat wijn en bier halen, om vanavond iets te doen te hebben.

We nodigden Herr en Frau Christoffel uit om vanavond een glaasje wijn met ons te drinken, waar ze mee instemden.

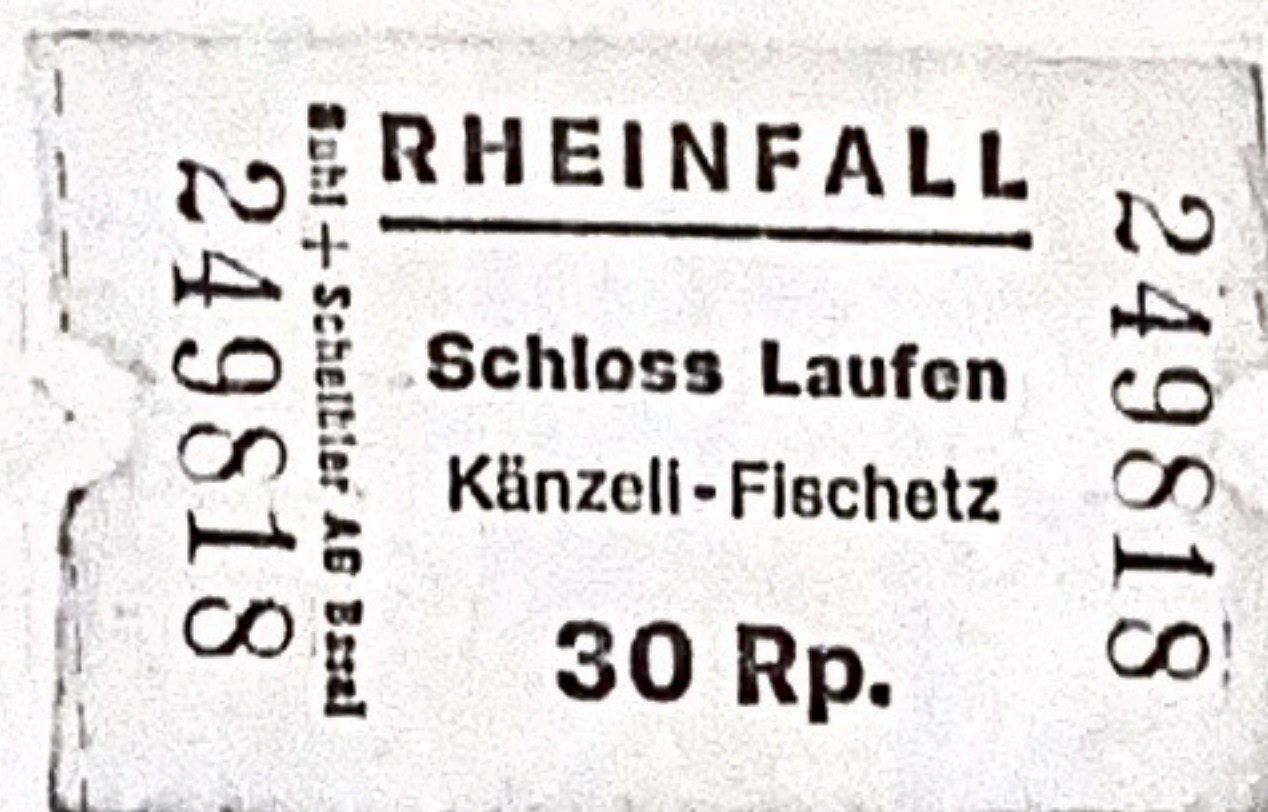
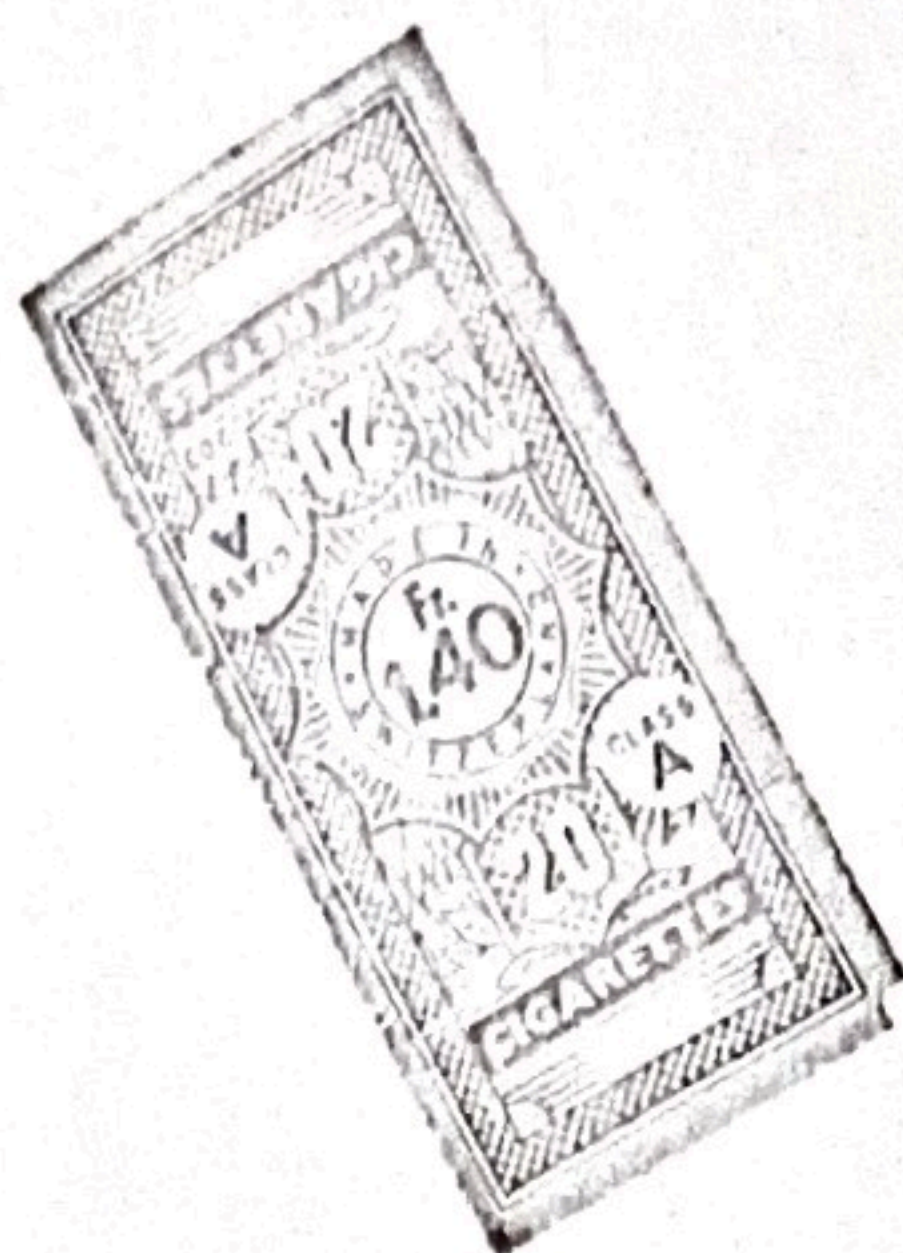
Nu kreeg Frau Christoffel van de Caba als dank voor het kamperen bij haar voor de deur een bonbons-schaal aangeboden, die bestond uit 3 schalen boven elkaar. Na de woorden van Herr Christoffel: "Der Wein, das Bier und die verdante Liebe, haben mir um al mein Geld verbracht!!" gingen ze tevreden naar hun huis terug, terwijl de meeste jongens al sliepen. Het aantal gereden kilometers was 15 km.

Maandag 19 juli.

Om zeven uur werd door Evert het reveille geblazen, ondanks de nog vochtige atmosfeer. De bedoeling was, om zo snel mogelijk alles op te ruimen, omdat het tóch weer dreigde te gaan regenen. Gelukkig viel dat nogal mee. Alles werd weer in de aanhanger gepakt en na koortsachtig snel te hebben gegeten vertrok de karavaan om half tien onder trompetgeschal van Evert (op verzoek van Familie Christoffel), na afscheid te hebben genomen van de Familie en vriend Bernhard. Er was plaatselijk dichte mist op de wegen. Om half twee kwamen we aan in de bekende stad Schaffhausen. Nu stelde Mevr. Barten voor, om (wat de jongens zélf gevraagd hadden) niet te koken, maar de jongens zélf iets te laten kopen, om het Zwitserse geld op te maken. Ze gezegd, zo gedaan. Eerst werd door iedereen de Rheinfall bezocht.

21

22

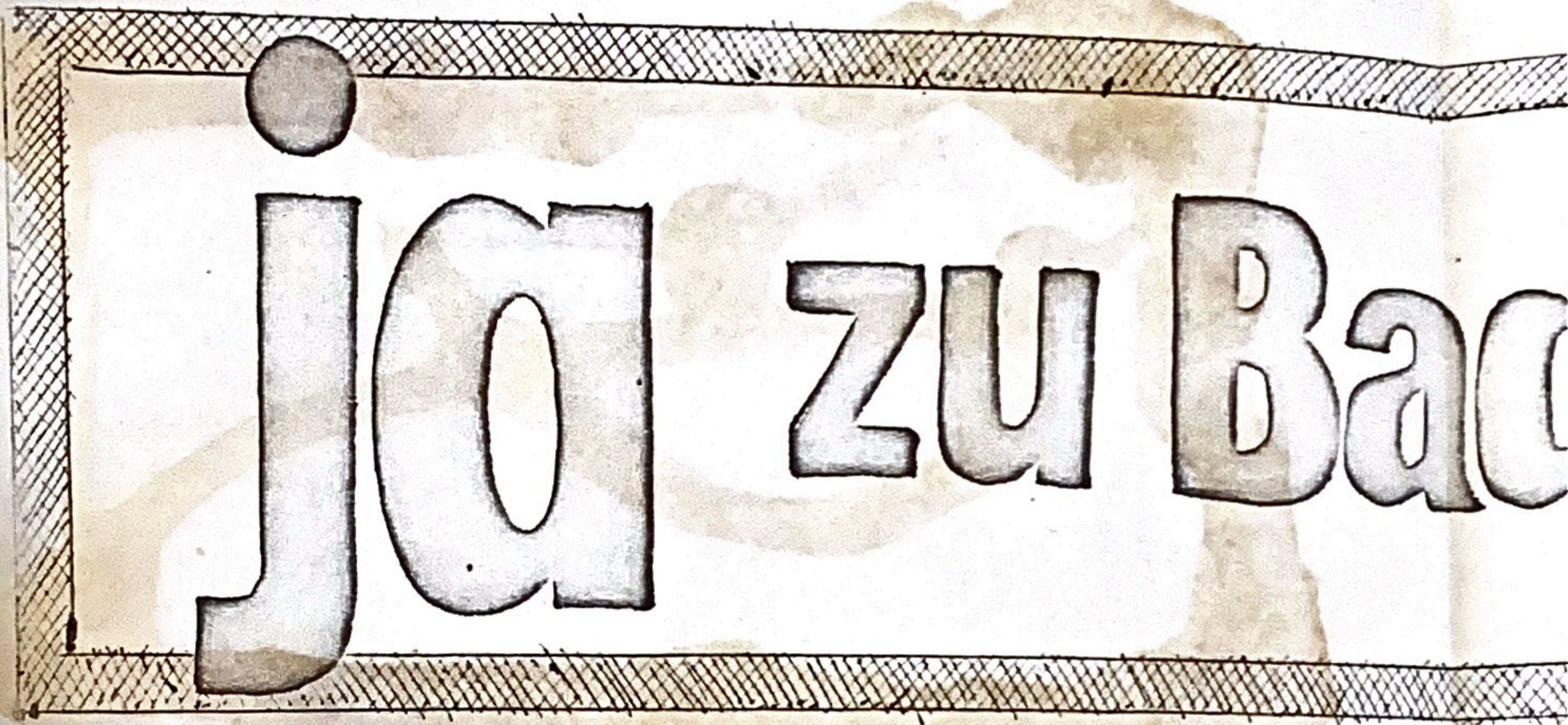

Daarna werd er op een terras een schaduwrijke plek gezocht (vanwege de zon, die weer behoorlijk warm was tijdens de rit) en werd er iets gegeten in het peperdure restaurant "Rheinfall".

Pas om half vier werd weer vertrokken, vergezeld van de snikhete zon, en al om kwart over vier kwamen we weer aan de Zwitsers-Duitse grens. Even daarna kreeg Piet in de gaten, dat de volkswagen al bijna het aantal kilometers had gereden met de nieuwe motor, waarbij hij een fikse beurt moest hebben. Er werd afgesproken om nog enkele kilometers te rijden tot bijv. vlak voor de grote stad Baden-Baden. We kwamen tenslotte terecht in een klein voorstadje ervan. Na een - wat ons betreft - geschikte plaats te hebben gezocht gingen Meneer Barten en Evert bij een grote boerderij even vragen of ze de nacht bij hen op het erf door mochten brengen. Alhouwel het door de politie verboden was, kregen we toch toestemming er een nacht te staan, met de voorwaarde niet te veel lawaai te maken en de volgende dag weer snel op te breken, waarmee natuurlijk direct werd ingestemd.

24 Goldwasser 114

25 Deutschland

ja zu Bad

Er scheen een groots opgezette toeristenactie te zijn momenteel in de stad Baden-Baden, daarom was op bijna iedere wagen het plaatje "Ja, zu Baden-Baden" geplakt. Opvallend was ook dat men hier nog straatverlichting had op gas, en niet op electriciteit. Na te hebben besloten om over de Duitse Autobahnen te rijden, werd er weer verder gereden om kwart over twaalf.

Barbara Schindler
454 Baden - Baden
Groldsauserstr. 176

Deutschland

We maakten meteen van de gelegenheid gebruik om te vragen of er in de stad Baden-Baden een V.W. garage was. Deze was er inderdaad een, vlak bij de "heisswasserquelle". Na gegeten te hebben ging iedereen rusten van de vermoeienissen van deze dag en gingen Martien met Gerry en Piet met Evert naar de stad om naar die V.W.-garage te gaan zoeken, wat erg tegen was gevallen. Zoals gewoonlijk moesten ze oost naar west en van noord naar zuid, volgens de passanten. De garage moest nu wel gevonden worden, omdat als ze dit morgen zouden doen, zou de motor eerst lange tijd moeten staan voor de motor afgekoeld was. En nu kon hij de gehele nacht afkoelen, wat natuurlijk veel beter en verstandiger was. Eindelijk kwamen we bij het bewuste Geschäft, en de zaak was natuurlijk gesloten. Gelukkig kon de volkswagen toch geparkeerd worden en konden we het sleuteltje in een enveloppe doen met de wens. Ze zouden de volgende werkdag om acht uur naar de wagen kijken. De enveloppe werd ingevuld, de sleutel erin, dicht geplakt en in een speciaal daarvoor bestemde bus gedeponed. En nu maar hopen dat het morgen klaar zou zijn, wat natuurlijk helemaal niet zeker was. Met een enigszins griezelige gedachte gingen ze alle vier weer terug zonder V.W.. Nu moesten Martien en Piet zorgen om morgen om acht uur aan de fabriek te staan.

Dan waren ze in ieder geval het eerste "aan de beurt".
Alle jongens gingen om half twaalf slapen, en na een
kop koffie gedronken te hebben ook Piet, Martien Gerry
en Evert.
De Peugeot had vandaag 403 kilometers gereden, o.a.
door de prachtige "Schwarzwaldhochstrasse".

Dinsdag 20 juli.

Met de stille trom werd iedereen om zeven uur gewekt,
ddar het anders de boerin misschien D.M. 50,- zou
kunnen kosten, als Evert blies op de trompet.
Mevr. en Mhr. Barten waren alweer voor de chauffeurs
aan het zorgen, zodat dezen op tijd in Baden-Baden kon-
den zijn. Het weer was wederom voortreffelijk.
Om tien voor acht vertrokken Piet en Martien naar de
stad, en nu begonnen de andere jongens te eten. Meteen
daarna braken de jongens de hele zaak af, en toen
ze de Peugeot achter de boerderij in zagen komen draaien
was het grootste gedeelte van alle spullen al ingepakt
en op de aanhanger gepakt. (!!)

Nu werden alle jongens naar het "stadtmittle" getaxied
omdat de volkswagen om twaalf uur klaar zou zijn, wat
iedereen erg fijn vond. Met de laatste rit werd, alvorens
afscheid te hebben genomen, ook de aanhanger meegenomen.
Iedereen werd bij een school afgezet, en kon dat op deze
manier de garage zien te bereiken. Dit bleek meer een
dropping te worden dan een rustige wandeling door een
grote en vooral ook drukke stad.

Een groep liep nog verkeerd, en namen toen maar de
stadsbus, waar ze zich echter niet op hun gemak voel-
den omdat ze geen kaartjes hadden gekocht, en bovendien
dachten ze in de verkeerde bus te zitten.

Later bleek dat men hier de kaartjes niet zoals bij ons
bij de chauffeur koopt, maar aan de paal van de bushalte.
Ze werden dan in een automaatje in de bus afgestempeld.
Rond elf uur was iedereen zoals afgesproken, bij de garage
en nu kregen we te horen dat de wagen klaar was, maar
er moest echter door de ene of andere chef nog een
proefrit in worden gemaakt. Om 12.00 uur eindigde die
rit, terwijl iedereen tegenover de garage had zitten wachten
onder de hete zon op een bruggetje.

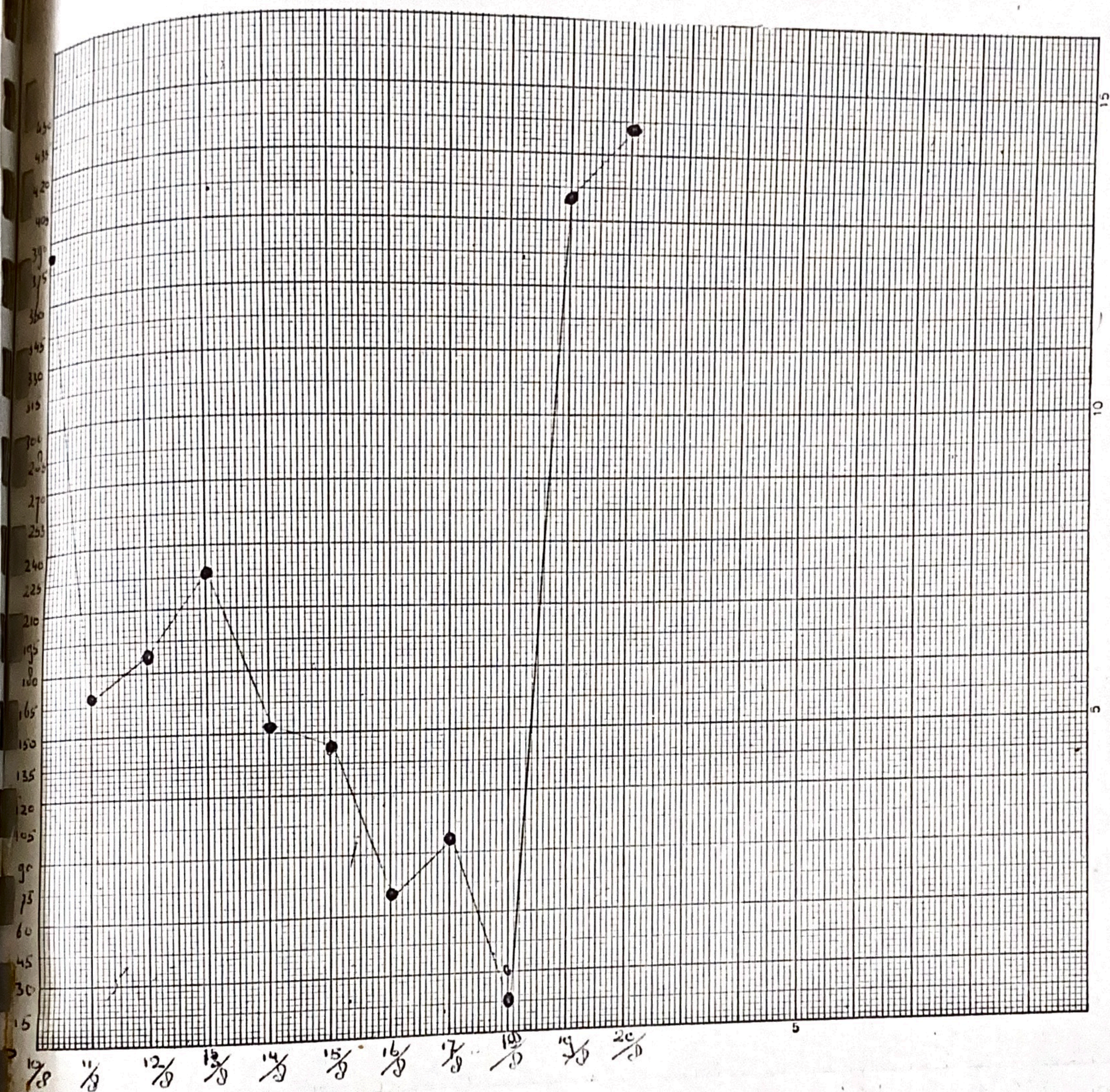
Ondertussen had Kees-Jan met enkele jongens ergens in de
stad 4 flessen wijn gekocht, die later zouden worden aange-
boden door de voorzitter (Evert) als dank voor het
vele werk dat ze hadden verricht.

Er werd berekend, dat de kortste route zou zijn via Keulen, wat ook de bedoeling was geweest.
Er werd flink doorgereden op de vrij-drukke snelwegen.
Al om half zeven kwamen we bij de Duits-Nederlands grens bij Heerlen (zie kaartje) en na er een frietje te hebben gekocht gingen we weer op pad voor de laatste trip: Heerlen Boxtel, die snel overbrugd was.
Om 21.20 uur kwam de Cabakaravaan aan in BOXTEL met achter de rug een aantal gereden kilometers van 434.
Allen wipten even binnen op Baroniestraat 59 (Familie Barten - Meurs) waar voorzitter Evert namens de leden de 4 mensen van de staf van harte bedankte voor de buitengewoon goede samenwerking en bood hierbij Mevr. Barten, Mhr. Barten, Piet en Martien een heerlijke fles wijn aan, die onder het zingen van "Lang zullen ze leven" meteen werden ontkurkt.

Dankzij een piekfijne staf en een prettige samenwerking tussen leden en staf heeft iedereen een prachtige vakantie achter de rug die allen nog lang zal heugen!!

STATISTISCHE GEGEVENS.

Hierboven ziet U een grafiek van het aantal kilometers dat per dag werd afgelegd. Hieruit volgt dat er in totaal 2283 kilometers zijn gereden gedurende deze vakantie. Dat wil zeggen dat er gemiddeld iedere dag 207,50 kilometers zijn gereden.

